

Tisk a informace

Soudní dvůr Evropské unie
TISKOVÁ ZPRÁVA č. 117/20
V Lucemburku dne 24. září 2020

Rozsudek ve věci C-195/20 PPU
Generalbundesanwalt beim Bundesgerichtshof v. XC

Opatření omezující osobní svobodu uložené osobě, vůči níž byl vydán první evropský zatýkácí rozkaz (EZR), pro dřívější trestné činy, kvůli kterým nedošlo k jejímu předání na základě výkonu druhého EZR, není v rozporu s unijním právem, pokud tato osoba členský stát, který vydal první EZR, dobrovolně opustila

Souhlas musí v této souvislosti udělit vykonávající orgány členského státu, který předal stíhanou osobu na základě druhého EZR

XC byl v Německu stíhán v rámci tří různých trestních řízení. Zaprvé dne 6. října 2011 ho okresní soud odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v délce jednoho roku a devíti měsíců. Výkon tohoto trestu byl podmíněně odložen.

Zadruhé v roce 2016 bylo proti XC v Německu zahájeno trestní řízení pro trestný čin spáchaný v Portugalsku. Vzhledem k tomu, že se XC nacházel v Portugalsku, Staatsanwaltschaft Hannover (státní zastupitelství v Hannoveru, Německo) vydalo za účelem trestního stíhání pro tento trestný čin evropský zatýkácí rozkaz (dále jen „EZR“). Portugalský vykonávající orgán předání XC německým justičním orgánům povolil. XC byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce jednoho roku a tří měsíců. Během výkonu tohoto trestu bylo zrušeno podmíněné odložení výkonu trestu uloženého v roce 2011.

Dne 22. srpna 2018 požádalo Staatsanwaltschaft Flensburg (státní zastupitelství ve Flensburgu, Německo) portugalský vykonávající orgán o neuplatnění zásady speciality a o udělení souhlasu s výkonem trestu uloženého v roce 2011. Podle této zásady, zakotvené v čl. 27 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584¹, totiž platí, že osobu, která byla předána, nelze stíhat, odsoudit nebo jinak zbavit svobody za jiný trestný čin, než kvůli kterému byla předána a kterého se dopustila před svým předáním. Odstavec 3 písm. g) téhož článku nicméně stanoví, že zásada speciality se neuplatní, dá-li souhlas vykonávající justiční orgán, který dotyčnou osobu předal.

Vzhledem k tomu, že portugalský vykonávající justiční orgán nikterak nereagoval, XC byl dne 31. srpna 2018 propuštěn na svobodu. Dne 18. září 2018 odjel do Nizozemska a poté do Itálie. Následující den vůči němu vydalo Staatsanwaltschaft Flensburg (státní zastupitelství ve Flensburgu) nový EZR za účelem výkonu rozsudku ze dne 6. října 2011. XC byl na základě posledně uvedeného EZR zadržen v Itálii. Italský vykonávající orgán udělil souhlas s jeho předáním německým orgánům.

Zatřetí dne 5. listopadu 2018 vydal Amtsgericht Braunschweig (okresní soud v Braunschweigu, Německo) zatýkácí rozkaz pro účely vyšetřování ve třetí věci týkající se XC, jejímž předmětem byly trestné činy spáchané v Portugalsku v roce 2005 (dále jen „zatýkácí rozkaz ze dne 5. listopadu 2018“). V prosinci 2018 požádalo Staatsanwaltschaft Braunschweig (státní zastupitelství v Braunschweigu, Německo) italský vykonávající justiční orgán, aby udělil souhlas rovněž s tím, že XC bude stíhán pro tyto trestné činy. Uvedený orgán této žádosti vyhověl.

¹ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).

XC byl v období od 23. července 2019 do 11. února 2020 na základě vnitrostátního zatýkacího rozkazu v Německu ve vazbě. V této době byl rozsudkem ze dne 16. prosince 2019 odsouzen za trestné činy spáchané v Portugalsku v roce 2005 k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce sedmi let, v jehož rámci byl zohledněn rozsudek ze dne 6. října 2011.

XC podal proti rozsudku ze dne 16. prosince 2019 u předkládajícího soudu, tj. Bundesgerichtshof (Spolkový soudní dvůr, Německo), opravný prostředek „Revision“, v jehož rámci se dovolává zejména zásady speciality zakotvené v rámcovém rozhodnutí 2002/584. V podstatě tvrdí, že jelikož se stíháním pro trestné činy spáchané v Portugalsku v roce 2005 neudělil souhlas portugalský vykonávající orgán, německé orgány nebyly oprávněny ho stíhat. S ohledem na tento argument se předkládající soud táže na to, zda lze zatýkací rozkaz ze dne 5. listopadu 2018 ponechat v platnosti, nebo zda musí být zrušen.

Rozsudkem ze dne 24. září 2020 vydaným v rámci naléhavého řízení o předběžné otázce Soudní dvůr rozhodl, že čl. 27 odst. 2 a 3 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykládán v tom smyslu, že zásada speciality zakotvená v odstavci 2 tohoto článku nebrání přijetí opatření omezujícího osobní svobodu uloženého osobě, vůči níž byl vydán první EZR, pro jiné trestné činy, než kvůli kterým došlo k jejímu předání na základě výkonu tohoto rozkazu a které byly spáchány před těmito trestnými činy, pokud tato osoba dobrovolně opustila území členského státu, který vydal první EZR a do kterého byla předána na základě výkonu druhého EZR vydaného po tomto odchodu za účelem výkonu trestu odnětí svobody, za předpokladu, že justiční orgán vykonávající druhý EZR v souvislosti s tímto druhým EZR udělil souhlas s rozšířením trestního stíhání na trestné činy, jež vedly k přijetí tohoto opatření omezujícího osobní svobodu.

Soudní dvůr v tomto ohledu poznamenal, že z doslovného výkladu čl. 27 odst. 2 rámcového rozhodnutí 2002/584 vyplývá, že zásada speciality, která je v něm zakotvena, je úzce spjata s předáním v důsledku výkonu určitého EZR, jelikož je v tomto ustanovení poukazováno na „předání“ v jednotném čísle. Takový výklad je potvrzen i kontextuálním výkladem uvedeného ustanovení, jelikož další ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/584² rovněž nasvědčují tomu, že zásada speciality je spjata s výkonem určitého EZR. Pokud by bylo za těchto podmínek vyžadováno, aby souhlas ve smyslu čl. 27 odst. 3 písm. g) rámcového rozhodnutí 2002/584 udělil jak justiční orgán vykonávající první EZR, tak justiční orgán vykonávající druhý EZR, docházelo by k maření účinnosti postupu předání, čímž by bylo ohrožováno naplňování cíle rámcového rozhodnutí 2002/584, který spočívá v usnadnění a zrychlení předávání mezi justičními orgány členských států.

Vzhledem k tomu, že v projednávané věci XC poté, co v Německu vykonal trest, jenž mu byl uložen za trestné činy uvedené v prvním EZR, německé území dobrovolně opustil, nemůže se již dovolávat zásady speciality související s tímto prvním EZR. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci je při posuzování toho, zda byla dodržena zásada speciality, relevantní pouze předání provedené na základě druhého EZR, souhlas vyžadovaný v čl. 27 odst. 3 písm. g) rámcového rozhodnutí 2002/584 musí udělit pouze vykonávající justiční orgán členského státu, který stíhanou osobu předal na základě uvedeného EZR.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně tak závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění](#) rozsudku se zveřejňuje na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Balázs Lehoczki ☎ (+352) 4303 5499

² Zejména čl. 1 odst. 1, ve kterém je EZR definován s ohledem na svůj specifický cíl, a čl. 8 odst. 1, který vyžaduje, aby byla v každém EZR vymezena povaha a právní kvalifikace trestných činů, kterých se týká, a aby v něm byly popsány okolnosti, za kterých byly tyto trestné činy spáchány.